

ט"ו כסלו ה'תשע"ט 23.11.18

מגזין מס' 503

שבת פרשת וישלח

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייך כסנא

אין על מי להסתמך, אין אצל מי להתפנק...

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

אם חפצי חיים אנו: בכל פעם שעולה ומתגברת בנפשנו צחנת ה'אויר' העכור המעופש - הרי, ללא שום שיהוי, יש להרגיל עצמנו לעשות מיד בפועל 'משהו' חיובי (אף רק מעשה שגרתית קטנטן) שאינו קשור כלל למצבנו הנפשי... לפחות לחשוב, או לדבר, כנגד רצוננו ונטיית לבנו, אודות איזה ענין אחר שהוא לגמרי מחוץ לתמונת המציאות העכשווית המדכאת...

זהו היסוד והראשית לעבודת האדם הטורח לסגל לעצמו את היכולת - לראות במוחש כיצד "מעט אור מגרש הרבה חושך"!

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן זמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

י"ד כסלו – יום נישואי הרבי מליובאוויטש עם הרבנית חיה מושקא

"את בתי נתתי לאיש. הוא בקי בתלמוד בבלי וירושלמי, יודע פוסקים ראשונים ואחרונים ועוד; בשעה ארבע לפנות בוקר אינו ישן לעולם – או שעדיין לא הלך לישון, או שכבר עמד משנתו..." עוד סיפר המשפיע ר' מאיר שלום בליזינסקי, שנכח במקום בעת החתונה, כי ידי החתן היו עטויות כסיות לבנות, פניו המוארים הפיקו אור גדול וכל תוארו כשל מלאך ה'..."

בהתוועדות שבת י"ד כסלו ה'תשי"ד (1953) כאשר התבטא הרבי מליובאוויטש באוזני קהל החסידים אודות ענינו של יום זה, אמר: יום זה הינו "היום שבו קישרו אותי עמכם ואתכם עמי, וביחד נתייגע להביא את הגאולה האמיתית והשלימה".

ביום י"ד כסלו ה'תרפ"ט (1928) נשא הרבי מליובאוויטש לאשה את בתו של אדמו"ר הרי"צ – הרבנית חיה מושקא.

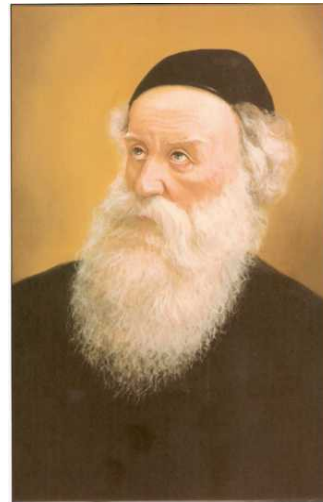
מסדר הקידושין בחתונה היה הרבי הרי"צ בעצמו שגם ברך בעצמו את ה'שבע ברכות' בקול רם ונעים, במתיקות ובדביקות כה גדולה ומיוחדת, עד שהנוכחים בחופה סיפרו כי מעולם לא שמעו סדר חופה וקידושין שכזה.

עוד סיפרו כי אדמו"ר הרי"צ עבר משולחן לשולחן, נושא מגבת על כתפו כמלצר, חילק משקה לאמירת 'לחיים' ובירך את כל המסובים.

לפני החופה שאל הרב בערל משה שמוטקין את אדמו"ר הרי"צ מה טיבו של חתן זה, והרבי השיבו:

בסיומה של התוועדות י"ד כסלו תשי"ד, יום הנישואין של הרבי מליובאוויטש עם הרבנית, הכריז אחד מזקני החסידים כי מבקשים הם ברכה שהרבי יוליכנו לקראת משיח. וענה הרבי: "על ידי לימוד חסידות, ששייך לא רק ליחידי סגולה, אלא כל אחד צריך לקבוע עתים לזה – יביאו את המשיח..."

הכנה לי"ט כסלו – 'חג הגאולה'

י"ט כסלו הוא יום ההילולא (הסתלקות) של הרב המגיד ממעזריטש – תלמידו, ממשיך דרכו וממלא מקומו של מייסד תורת החסידות הכללית הבעל שם טוב הקדוש. יום זה הינו גם יום הגאולה של תלמידו וממשיך דרכו, רבי שניאור זלמן (המכונה בפי חסידיו אדמו"ר הזקן) בעל ה'תניא' ו'השולחן ערוך'. אדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד, ישב בבית המאסר בפטרבורג, רוסיה, עקב הלשנה של מתנגדי החסידות, ולאחר שכל ההלשנות נחקרו ונמצאו כוזבות, שוחרר מכלאו.

הרבי ישב במאסר חמישים ושלושה ימים (בדיוק כמניין נ"ג פרקי ספרו, ספר ה'תניא'). ביום י"ט בכסלו בשעת המנחה שוחרר מבית הכלא, אך בטעות הוכנס לביתו של יהודי שהיה מהמתנגדים לדרך החסידות. במשך שלוש שעות עינהו ה'מתנגד' בחרפות וגידופים עד שלבסוף בליל כ' כסלו, לאחר חיפושים, מצאוהו שם חסידיו ושחררוהו.

אף שסיבת המאסר היתה הלשנתם השקרית של ה'מתנגדים', בכל זאת לאחר צאתו לחירות, כתב הרבי מיד איגרת לחסידיו הפותחת במילים "קטונתי מכל החסידים". באיגרתו מזהיר הרבי את חסידיו שלא לערב את שמחת השחרור בתחושות נקמה ושמחה לאידם של

ה'מתנגדים'. כי אם להיפך, אדרבה, עליהם "להשפיל רוחם ולבם", ואזי "אולי ייתן ה' בלב אחיהם כמים הפנים לפנים", שהרי רב כחה של לשון רכה לעורר רגשות קירבה ואחווה.

אמרו חז"ל "אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל ושוטר מלמעלה שמכה אותו ואומר לו 'גדל!'", לכל דבר וענין בעולם הזה הגשמי ישנו שורש בעולמות עליונים. על כן ראה אדמו"ר הזקן במאסרו ביטוי לקטרוג שמימי על דרכו, וכך גם בגאולתו ראה מתן גושפנקא ורשות מבית דין של מעלה על דרכו ושיטתו הייחודית בחסידות.

לימים, סח אדמו"ר הרש"ב: כיתרון האור הבא מן החושך וכביטוש הזית המוציא שמנו, דוקא בעקבות מאסרו וגאולתו, החלה אצל אדמו"ר הזקן תקופה חדשה של הפצת מעיינות החסידות ביתר שאת וביתר עוז (בכמות ובאיכות). מאמריו 'אחרי פטרבורג' ארוכים שלא בערך למאמריו הקצרים קודם המאסר, ומרובים בהם המשלים, הדוגמאות וההסברים בהרחבת הביאור הפותחים שער לכל אחד ואחד ללמוד ולהבין לפי ערכו עניני אלוקות.

שני ימי 'ראש השנה לחסידות', י"ט ו-כ' בכסלו, נקבעו כימי 'חג הגאולה' לדורי דורות. בימים אלה ובימים הסמוכים להם מתוועדים החסידים בשמחה רבה בניגונים ובהתחזקות בלימוד החסידות ובהליכה בדרכיה. מנהגנו שלא לומר 'תחנון' בימים אלה, וכן לברך איש את רעהו בברכת "חג שמח, לשנה טובה בלימוד החסידות ובדרכי החסידות תכתב ותחתם".

הסיפור השבועי

נס התניא

הרב יהודה אזרחיאן, כיום רב קהילת יוצאי איראן בניו יורק, היה באותה עת רבה של הקהילה. הוא זכר את תהליך הדפסת התניא שטרם הושלם, וביקש לדאוג לסיום ההדפסה ולהוצאת הספרים מבית הדפוס. ואכן, הוא איתר בבית הדפוס את הספרים שכבר הודפסו, והעביר אותם לאחסון בספרייה ועד הקהילה. שם הונחו הספרים בערימה, עד שיתבהר המצב עוד יותר.

באותה עת החל המשטר ליישם את חוק ה'טיהור'. כל אזרחי איראן ומוסדותיה נדרשו לבער בתוך חודש ימים כל ספר או מסמך שנושא את סמל המלוכה המודחת, או את שמו של השאה. על פי החוק הנוקשה, כל מי שבתום תקופת הזמן הזאת ימצא ברשותו הסמל האסור, ייענש בחומרה, ואם יוכח כי הסמלים לא הושמדו בזדון – דינו מוות.

ועד הקהילה היהודית נקלע למצוקה קשה. ברשות הקהילה היה ארכיון עתיק, בן יותר ממאה שנים, ובו נשמרו אלפי פריטי דפוס, שנשארו את סמל הכתר של שושלת פהלווי. לצדם היו גם מטבעות זהב מיוחדים, שהנפיקה הקהילה לרגל הכתרת המלך, ולכבוד חגיגות 2500 שנה להכתרת המלך כורש. באותם מטבעות הופיע סמל המנורה במקביל לסמל המלוכה.

ראשי הקהילה באו במצור. הם התחבטו רבות בשאלה כיצד לנהוג. קשה היה להם להשמיד פריטים יקרי ערך כל כך, אך הם ידעו כי הסכנה שמרחפת מעל ראשם איננה מותירה להם ברירה. גם כשנתקבלה ההחלטה ידעו כי לא יצליחו להשלים את ההשמדה בסד הזמנים הקצר.

לקראת סוף החודש נכנס מזכירו של הרב אזרחיאן בבהילות למשרדו. "שני מפקחים הופיעו פתאום", בישר לו בפחד, "והם מבקשים לעשות ביקורת ולבדוק אם חוק הטיהור בוצע!".

הנוכחים בחדר הביטו בהתרגשות בספר שעל השולחן. "זה ספר התניא", אמר השליח החב"די. "עותק ששלח הרבי מליובאוויטש כדי להדפיס את הספר כאן, באיראן". זה היה בשנת תשל"ח. בעוד כשנה תתחולל המהפכה באיראן, ובמהלכה יודח השאה מוהמד רזא פהלווי, והשלטון ייתפס בידי האייתוללה חומייני. אלא שבאותה עת איש לא צפה את הבאות, והכול נהנו מן הרוח הליברלית שנשבה במדינה.

במרוצת השנים באו ויצאו מאיראן שליחיו של הרבי מליובאוויטש, שסיפקו לקהילה היהודית ספרי קודש, תשמישי קדושה, מידע יהודי ועזרה במגוון תחומים. ואולם באותה שנה נראה היה כי הרבי מבקש להגביר את העשייה באיראן.

שני תלמידי ישיבה צעירים, יוסף יצחק רייצ'יק וחיים פור, שוגרו למשימה מורכבת. השניים החלו לפעול לחילוץ אלפי ילדים מאיראן, בעזרת אשרות כניסה אמריקניות. למעלה משלושת אלפים ילדים היגרו מאיראן באותו מבצע חשאי.

לצד עשייה זו נתבקשו השלוחים להדפיס את ספר התניא באיראן. חברי ועד הקהילה בטהרן הסכימו בשמחה לבצע את ההדפסה, כבקשת הרבי, ולחלק עותקים מן הספר לכל יהודי הקהילה. אלא שתהליך ההדפסה התעכב מעט, ובתוך כך התחוללה המהפכה. שגרת החיים באיראן השתנתה מן הקצה אל הקצה. הזעזוע היה גדול. כל מוסדות השלטון הוחלפו, והיחס לזרים ולמערב בפרט נעשה עוין.

כאשר הושלם המהלך, החלו אזרחי המדינה להסתגל אט אט למציאות החדשה. בני הקהילה היהודית ניסו לעכל את משמעות השינויים שחלו במדינה באשר לעתידם.

את הנכתב בעמוד שפתח. הוא קרא את הכתוב, תרגמו, וביאר את המושגים המורכבים הכתובים בספר בשפה פשוטה. כשסיים, סגר הפקח את הספר, נשק לכריכתו, ואמר: "במקום שבו יש ספרים כאלה, ואדם כמוך ממונה עליהם, אין צורך לבדוק דבר!". והוא סב על עקביו ויצא. נדהם ונרעש מן הנס המופלא הצליח הרב אזרחיאן להתעשת, ובטרם נפרד מן הפקחים ביקש מהפקח הראשי: "אם יואיל כבודו, נשמח שיחתום בספר האורחים על ביקורו!". הלה ניאות מיד, וללא שהות כתב בספר האורחים: "בתאריך פלוני ביקרתי במשרדי הקהילה. בדקתי ואישרתי כי הכול כשורה". בשבת שלאחר מכן חגגה הקהילה היהודית בטהרן, עם הרב אזרחיאן, את נס ההצלה הגדול, שהתחולל בזכות ספר התניא.

(על פי 'פרשיות עם הרבי', מאת הרב אהרן דב הלפרין)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

חרדה גדולה נפלה על הרב אזרחיאן. הוא קלט מיד את הגורל הצפוי לו ואת הסכנה האורבת לקהילה כולה. שפתיו לחשו 'שמע ישראל' ואת מילות הווידוי, כשהוא נערך לגרוע מכול. בלב נוקף קיבל את הפקחים במשרדו, ואז עלה בדעתו להוביל אותם לאולם הספרייה.

לעיני הפקחים נתגלה אי הסדר ששרר במקום, לאחר שהובאו לאולם ספרי התניא. ספרים רבים היו פזורים בערבוביה. אחד הפקחים נטל לידי ספר אחד. "מהו הספר הזה?", ביקש לדעת.

"זה ספר התניא", השיב הרב אזרחיאן, והחל לספר על תנועת החסידות, על הבעל שם טוב, על ספר ה'תניא' ועל העקרונות הגלומים בו. הפקח פתח את הספר. "מה כתוב כאן?", התעניין. זה היה העמוד הראשון של 'שער הייחוד והאמונה', העוסק בנוכחות האלוקית בעולם.

הרב אזרחיאן מצא עצמו עומד ומסביר לפקח המוסלמי

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת וישלח

יעקב נערך לפגישתו עם עשו

מכיון שעשו עדיין שואף לנקמה, שולח יעקב אליו שליחים לארץ שעיר שדה אדום. משימת השליחים להביא אל אחיו מסר של שלום ולברר כוונותיו. השליחים חוזרים ומספרים כי עשו יוצא לקראתו ואיתו מחנה של ארבע מאות איש.

יעקב ירא שמא פני אחיו אינם לשלום ונערך לבאות. הוא אינו רוצה להיגרר למלחמת אחים ועל כן הוא מחלק את משפחתו וכל מלוויו לשני מחנות. את ההכנות לקראת פגישתו עם אחיו מלווה יעקב בתפילה לקב"ה שיצילו מידי עשו, ומזכיר בתפילתו את כל ההבטחות שנתן לו ה'.

גם דורון בהכנות לפגישה

בנוסף להערכתו לקראת עימות, מנסה יעקב גם למונעו על ידי ריצוי עשו. הוא שולח אליו מתנה בידי עבדיו, עדרי צאן ובקר וגמלים ואתונות. וכדי להעצים את רושם הדורון, פוקד הוא על שליחיו לתת רווח בין עדר לעדר ואף שם בפיהם דברי פיוס לעשו.

מאבק שמיימי

השליחים יוצאים לדרכם, ויעקב וכל הנלווים אליו מתארגנים לשנת לילה קצרה. בעוד ליל, מעביר יעקב את נשותיו וילדיו במעבר נהר היבוק. וכשהוא חוזר לאחר מכן לעבר הנהר, כדי ליטול פריטים אחרונים שהושארו מאחור, מוצא הוא את עצמו לבדו מול איש בלתי ידוע. האיש, שאינו אלא מלאכו השמימי של עשו, מנסה לפגוע בו.

יעקב נלחם כנגדו בגבורה גדולה והאיש אינו יכול לו, ורק נוקע את כף ירכו. בעוד הם נאבקים כבר מאיר השחר, והאיש-מלאך מתחנן ליעקב כי יניחנו לילך לעבודת יומו. יעקב מוכן לשחררו, אך מתנה זאת בקבלת ברכה. המלאך מברכו ומעניק לו את השם 'ישראל' (גם לבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות), שמשמעותו שררה ושליטה "כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל".

כתוצאה מפגיעת עצם כף ירכו במהלך מאבקו עם המלאך, צולע יעקב בהילוכו. על כן, עד היום הזה, אין אוכלים בני ישראל את גיד הנשה אשר על עצם כף הירך.

יעקב ועשו נפגשים

יעקב נושא את עיניו ורואה את עשו מתקרב ועימו ארבע מאות איש. הוא משאיר את משפחתו מאחור ויוצא בגפו אל אחיו. לפתע, מגיח עשו מתוך מחנהו, רץ לקראתו ונופל על צווארו ומנשקו. לאחר 34 שנות נתק מוחלט מתחבקים האחים בהתרגשות איש על כתפי רעהו.

יעקב מציג בפני אחיו את משפחתו הגדולה, ומפציר בו לקבל את המנחה ששלח אליו. עשו שמסרב בתחילה, נעתר לבסוף, ומציע ליעקב כי יצאו יחדיו אל ביתו בארץ שעיר. יעקב מסביר כי ילדיו הרכים ועדרי הצאן והבקר ההולכים עמו, לא יעמדו במסע המהיר והמפרך. על כן הוא מציע כי עשו יצא לבדו לדרכו, ואילו הוא, יעקב, ימשיך בקצב שלו עד אשר (לעתיד לבוא) יבוא אליו שעירה.

אלא שהאחים שלמים עם עצמם באומרם אשר אין להבליג נוכח מעשה כה נפשע שנעשה באחותם.

יעקב שב לבית־אל

הקב"ה מצוה את יעקב לעלות לבית־אל, הוא המקום בו נגלה אליו בבורחו מפני עשו. עליו להתיישב שם ולקיים נדרו להקים במקום מזבח תודה לה'. יעקב מצוה את כל בני ביתו להתכונן ולהיטהר קודם העליה למקום הקדוש. דרכם משכם לבית־אל עוברת עליהם בביטחה. על כל יושבי הארץ נופלת חרדת אלוקים ("חתת אלוקים") והם נרתעים מלהתגרות בשבט הישראלי הפולש והכובש.

יעקב מקים מזבח בבית־אל היושבת בהר [כאן מספרת התורה אודות מיתת דבורה מינקת רבקה, וקבורתה ב'אלון־בכות' במישור שלמרגלות בית־אל]. ושוב מתגלה ה' ליעקב, ובפנותו אליו בשמו החדש 'ישראל', מברכהו בצאצאים מרובים ובירושת הארץ המובטחת לאברהם ויצחק. יעקב מקים במקום מצבה, עליה הוא מנסך יין ויוצק שמן.

מות רחל

יעקב יוצא את בית־אל וממשיך במסעו בכיוון אפרת, בדרכו לקריית־ארבע אל בית אביו יצחק.

בדרכם אפרתה כורעת רחל ללדת בן זקונים ליעקב, את בנימין. ייסורי הלידה כה קשים עד כי אין היא עומדת ביסוריה והולכת לעולמה. יעקב קובר את רחל בבית לחם שעל אם הדרך בין ירושלים לחברון, ומקים מצבה על קברה היא מצבת קבורת רחל עד היום.

יעקב ממשיך בדרכו ונוטה את אהלו מהלאה למגדל עדר. בהיותם בארץ ההיא, תובע ראובן את עלבונה של לאה אימו ומבלבל יצועי אביו (וכמובא בפירוש רש"י אשר אחר מות רחל נטל יעקב מטתו שהיתה באוהל רחל ונתנה באהל בלהה שפחתה).

ושוב מזכירה התורה את שנים עשר בני יעקב, והפעם

עשו נפרד מיעקב ושב לארצו שעירה. ואילו יעקב נוסע וחונה בסוכות, על שם הסוכות שמקים במקום למקנהו.

יעקב חונה במקום 18 חודשים ורק לאחר מכן נכנס סוף סוף לארץ כנען וחונה בפאתי העיר שכם. שם הוא קונה חלקת קרקע, נוטה במקום את אוהליו ומקים מזבח להודות לה' על שהשיבו בשלום לארץ.

פרשת שכם ונקמת שמעון ולוי

דינה בת יעקב יוצאת לטייל בסביבה החדשה, להכיר חברות חדשות. שכם, בנו של חמור נשיא הארץ פוגש בה ואונס אותה. דינה שבה הביתה ומספרת את אשר אירע. יעקב המזועזע מחליט להמתין עד אשר ישובו בניו מרעיית הצאן בשדה.

כשחוזרים הבנים מהמרעה מגלים הם כי בביתם נמצאים שכם וחמור אביו. הללו הגיעו לבקש את ידה של דינה בעבור שכם. לדבריהם יביא הדבר להתבססות בני משפחת ישראל במקום ויועיל להתערבותם המוצלחת בבני העיר. שהרי נישואין שכאלה ירוממו אותם למעמד חברתי גבוה ויזכו אותם במוהר – מענק נישואין נכבד.

בני יעקב רותחים מזעם, אך בינתיים כולאים את רגשותיהם ומשיבים לאורחים בעורמה: 'נסכים להצעתכם בתנאי שאתם וכל בני עירכם תמולו עצמכם, כפי הנוהג והחובה במשפחתנו'.

בגודל להיטותו לשאת את דינה, אוסף שכם את כל בני עירו ומשכנעם לקבל את תנאי בני יעקב. בני העיר מלים עצמם, וביום השלישי למילתם ההמונית, בעודם מוטלים על מיטותיהם חלושים וכואבים, נוטלים שמעון ולוי בני יעקב חרבותיהם ויוצאים למסע נקמה. הם עוברים בכל העיר והורגים את כל הזכרים, בהם שכם וחמור, ומשיבים את דינה לבית אביה עם כל השלל והנשים והילדים.

יעקב נוזף קשות בשמעון ולוי ומביע את חששו כי מעשה זה שלהם עלול לקומם כנגדו את כל יושבי כנען.

בין יהודים לגויים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"ויפול על צוארו וישקהו" (בראשית לג,ד)

פרשתנו מספרת על פגישתו של יעקב אבינו עם עשיו אחיו, לאחר שזה יצא לקראתו בראש ארבע מאות מאנשיו. המפגש, שהיה אמור להיות מלחמתי, הפך לבסוף לפגישה ידידותית – "וירץ עשיו לקראתו ויחבקהו, ויפול על צווארו וישקהו, ויבכו".

מה גרם למהפך הזה בלבו של עשיו? אומר רש"י: "נתגלגלו רחמיו כשראהו משתחוהו כל השתחוואות הללו". בהמשך הדברים הוא מביא את דברי רבי שמעון בר-יוחאי: "הלכה היא – בידוע שעשיו שונא ליעקב; אלא שנכמרו רחמיו באותה שעה ונסקו בכל לבו".

אין שינויים

מדוע משתמש רבי שמעון בר יוחאי בביטוי "הלכה היא"? מה שייכת לכאן הלכה?

אלא בכך רוצה רבי שמעון להדגיש את העובדה, ששנאת עשיו ליעקב איננה בת חלוף ואינה נתונה לשינויים – כשם שההלכה היא נצחית ובלתי משתנית. רבי שמעון קובע לפנינו, שאל לנו לתלות את שנאת עשיו ליעקב בגורמים אלה או אחרים. זו שנאה המושרשת בעצם מהותו של עשיו, והיא אינה משתנית. אם אנו רואים בכל זאת התנהגות אוהבת מצידו של עשיו כלפי יעקב, זה מצב היוצא מן הכלל – "נכמרו רחמיו באותה שעה".

ריכוך השנאה

אמרה זו של רבי שמעון בר יוחאי באה לידי ביטוי גם בחייו האישיים. הוא חי בימי השלטון הרומאי (שהיא גלות אדום, ו"עשיו הוא אדום"), בעת גזירות קשות על

עם ישראל בכלל, ועליו אישית בפרט, בשל עמדתו התקיפה כלפי השלטון. כידוע, הוא נאלץ להסתתר במערה שלוש עשרה שנה מפחד הרומאים שביקשו להרגו. עם זאת, דוקא רבי שמעון הלך לרומי לבטל גזירות שגזר השלטון על עם ישראל, והצליח בכך.

רואים אנו גם כאן את שני צידי המטבע: מצד אחד, השנאה הנצחית של מלכות אדום לעם ישראל בכלל ולרבי שמעון בפרט; ומצד שני, דוקא הוא, שנודע בתקיפותו כלפי הרומאים, מצליח במצבים מסויימים לרככם ולבטל את גזירותיהם.

עמדה גאה

יש בכך לקח ברור ונצחי בענין ההתייחסות הנכונה לתקופת הגלות, כאשר יהודים נתונים לשלטונם של הגויים:

מצד אחד, אל ליהודי לתלות את מבטחו בגויים, במלכות אדום, שכן "הלכה היא, בידוע שעשיו שונא ליעקב". לאידך גיסא, יש בכחו של יהודי לגרום לכך, שגם במצב של שנאה לעם ישראל, יהיה "נכמרו רחמיו ונסקו בכל לבו".

כאשר יהודי עומד בתוקף על יהדותו, ומציג התנהגות גאה של יהודי הדבק בתורה ובמצוות, עד שהוא מודיע לעשיו – "עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי" – משפיע הדבר גם על בני אומות העולם, עד שנכמרים רחמיהם והם מסייעים ליהודי בכל צרכיו, כדי שיוכל ללכת בדרכו, עד לקיום הייעוד "ועלו מושיעים בהר ציון... והיתה לה' המלוכה".

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי ספר השיחות כרך כ')

חסידות על הפרשה וישלח

"שרית עם אלקים" – היינו שיעקב נתעלה לבחינת שר ומושל על בחינת שם אלוקים, שלא יסתיר ויעלים על שם הוי'.

המלאך בירך את יעקב ואמר לו "כי שרית עם אלוקים", בכחו של יעקב לגבור על שם אלוקים, שלא יעלים, ככתוב בו (בראשית כח): "והיה הוי' לי לאלקים", ששם הוי' יאיר ללא העלמת שם אלוקים.

(לקוטי תורה במדבר פר' חקת דף סב ע"ב)

בכחו של יהודי להסיר ההעלם כי שרית עם אלקים (לב,כט)

אלוקים – הוא ענין הצמצום, ההעלם והסתר על שם הוי'.

מצד שם הוי' הנה "אני הוי' לא שניתי", ו"אין עוד מלבדו", ו"כולא קמיה כלא חשיב" – העולם אינו תופס מקום כלל. ואילו מה שנראה העולם ליש ודבר נפרד – הוא מחמת הצמצום וההסתר מצד שם אלוקים.

באתר ביו-טיוב ובפייסבוק:
 מגזין, שיעורים נגונים ובלוגים מצולמים,
 שידורים חיים בימי חמישי.
WWW.TANYAOR.COM

עודה ראשונה לנוש

סדר התנ"ך

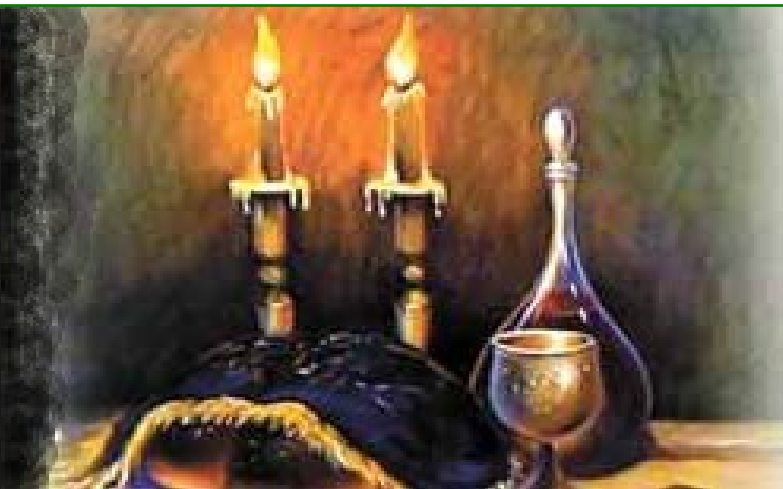
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:15	16:01	י-ם
17:17	16:15	ת"א
17:15	16:05	חיפה
17:19	16:19	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון